

YALNIZLIK

Bugünün Yalnızlarına, Yeniklerine, Eziklerine Montaigne'den Bir Buket:

Yalnız yaşamının bir tek amacı vardır sanıyorum; o da daha başıboş, daha rahat yaşamak. Fakat her zaman, buna hangi yoldan varacağımızı pek bilmiyoruz. Çok kez insan dünya işlerini bıraktığını sanır; oysaki bu işlerin yolunu değiştirmekten başka bir şey yapmamıştır. Bir aileyi yönetmek bir devleti yönetmekten hiç de kolay değildir. Ruh nerede bunalırsa bunalsın, hep aynı ruhtur; ev işlerinin az önemli olmaları, daha az yorucu olmalarını gerektirmez. Bundan başka, saraydan ve pazardan el çekmekle hayatımızın baş kaygılarından kurtulmuş olmuyoruz.

Dertlerimizi avutan akıl ve hikmettir,

O engin denizlerin ötesindeki yerler değil

(Horatius)

Ülke değiştirmekle kıskançlık, cimrilik, kararsızlık, korku, tutku bizi bırakmaz.

Ve keder atımızın terkisine binip gelir.

(Horatius)

Onlar manastırlarda, medreselerde bile peşimizi bırakmazlar. Bizi onlardan ne çöller kurtarabilir, ne mağaralar ne de bedenimize ettiğimiz işkenceler.

Öldürücü yara bağrımızda kalır.

(Virgilius)

Sokrates 'e birisi için, seyahat onu hiç değiştirmede, demişler. O da: Çok doğal, çünkü kendisini de beraber götürmüştür, demiş.

Niçin başka güneş başka toprak ararsın?

Yurdundan kaçmakla kendinden kaçır mısın?

(Horatius)

İnsan önce içindeki sıkıntıyı dağıtmazsa yer değiştirmek daha fazla bunaltır onu: Nasıl ki yerine oturmuş yükler daha az engel olur geminin gidişine. Bir hastaya iyilikten çok kötülük edersiniz yerini değiştirmekle. Hastalığı azdırırsınız kımıldatmakla, nasıl ki kazıklar daha derine gidip sağlamlaşır sarsıp sallamakla. Onun için kalabalıktan kaçmak yetmez, bir yerden başka bir yere gitmekle iş bitmez: İçimizdeki kalabalık hallerimizden kurtulmamız, kendimizi kendimizden koparmamız gerek.

Kırdım diyorsun zincirlerini;

Evet, köpek de koparır zincirini,

Kaçar o da, ama halkaları boynunda taşıyarak.

(Persius)

Zincirlerimizi götürürüz kendimizle birlikte; tam bir özgürlük değildir kavuştuğumuz; döner döner bakarız bırakıp gittiğimize; onunla dolu kalır düşlerimiz.

İçti arınmamışsa, neler bekler insanı,

Kendi kendisiyle ne savaşlar eder boşuna!

Tutkuları içinde ne kemirici kaygılar.

Ne korkular içinde kıvrılır insan!

Ne çöküntüler yapar bizde gurur, şehvet,

Öfke, gevşeklik ve tembellik!